

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Fővárosi Ítéltábla Budapesten 2009. április hó 22., május hó 20., május hó 25. és június hó 17. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalások alapján meghozta az alábbi

Ítéletet:

Az I.r. vádlott és társa ellen adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt indult büntető ügyben a Fejér Megyei Bíróság B.313/2005/34. számú, 2008. március hó 10. napján kelt ítéletét a következők szerint változtatja meg:

Az I.r. vádlott bűnösségét

9 rb., ebből 3 rb. a Btk.310.§ (1), (2) bekezdése szerinti adócsalás büntetében,
5 rb. a Btk.310.§ (1) (3) bekezdés szerinti adócsalás büntetében,
1 rb. a Btk.310.§ (1), (4) bekezdés (Btk.12.§ (2) bekezdés) szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében állapítja meg.

A 2 rb. - részben folytatólagosan elkövetett - magánokirat hamisítás vétségére vonatkozó rendelkezéseket a változtatás nem érinti.

Ezért őt a bíróság halmazati büntetésül 1 (egy) évi és 4 (négy) hónapi börtönbüntetésre ítéli.

A büntetés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A II.r. vádlott bűnösségét

7 rb., ebből 4 rb. a Btk.310.§ (1) (3) bekezdése szerinti adócsalás büntetében,
3 rb. a Btk.310.§ (1) (2) bekezdés szerinti adócsalás büntetében állapítja meg.

A II.r. vádlott büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések érintetlenül maradnak azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott 300.000.- (háromszázezer) forint pénzmellékbüntetést - meg nem fizetése esetén - 15.000.- (tizenötezer) forintként kell 1-1 napi, fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

A II.r. vádlottat

3 rb., ebből 2 rb. a Btk.310.§ (1) (2) bekezdése szerinti adócsalás büntette és
1 rb. a Btk.310.§ (1) (3) bekezdése szerinti adócsalás büntette miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek.

A 3 rb. magánokirat-hamisítás vétségére vonatkozó rendelkezéseket a változtatás nem érinti.

Megállapítja a bíróság, hogy a másodfokú eljárásban 175.380.- (egyszázhetvenötezer-háromszáznyolcvan) forint bűnügyi költség merült fel, amelyből 87.690.- (nyolcvanhétezer-hatszázkilencven) forintot az állam visel, míg a további 87.690.- (nyolcvanhétezer-hatszázkilencven) forint megfizetésére a II.r. vádlott köteles.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Főügyészség KÜO.11405/2003/13. számú vádiratával az I.r. vádlott ellen 1. rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, társtettesként és folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette, (II/1.) 6. rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, bűnsegédként, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette, (I/1.) 2 rb. a Btk.310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő - egy esetben bűnsegédként elkövetett az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntette, (I/2.,II/2.)

1 rb. a Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő, folytatólagosan és társtettesként elkövetett csalás büntette, (II/1.) és 2 rb. a Btk. 276.§-ba ütköző egy esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége (II/1. és II/2.) miatt emelt vádat.

A II.r. vádlottat ugyanebben a vádiratban

1rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett társadalombiztosítási csalás büntetével, (I/3.) 6.rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetével, 1 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntetével, és 1 rb. a Btk. 276.§-ába ütköző és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétségével vádolta.

Az első fokú bizonyítási eljárás eredményeként az ügyész a KÜO. 11.405/2003. számú végindítványában a vádirati tényállást a következők szerint módosította:

Az I/3. vádpontban írt tényállást **azzal egészítette ki**, hogy a II.r. vádlott cselekménye folytán a társadalombiztosítási járulékbérvétel 1998. évre 2.159.348 Ft-al, az egészségbiztosítási járulékbérvétel az 1999-2001. évekre vonatkozóan

672.746 Ft-al, míg a nyugdíjárulék-bevétel 1999-2001. évekre vonatkozóan 1.345.476 Ft-al csökkent.

A II/1. vádpont 2. bekezdésében írt - az I.r. vádlott 1998-2001. években általános forgalmi adónemben az adóbevétel csökkentésével, illetve általános forgalmi adó jogosulatlan visszaigénylésével összefüggő cselekményére vonatkozó tényállási részt - vádirati minősítése Btk. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a./ pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett csalás büntette - **kirekesztette**.

A II/2. vádpontban írt tényállást annyiban **módosította**, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlottól kapott 10 %-os összegű juttatásokból származó jövedelem bevallását mulasztotta el, így a 2001. évre vonatkozó, valótlan tartalmú személyi jövedelemadó bevallása alapján 1.034.163,- Ft-al csökkentette az adóbevételt.

Az ügyész a tényállás módosítására figyelemmel **módosította a cselekmények jogi minősítését** is és végindítványában indítványozta, hogy az első fokú bíróság

Az I.r. vádlott bűnösségét

- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntettében,
- 6 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, bűnsegédként elkövetett, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettében,
- 2 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő, egy esetben bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettében, illetőleg
- 2 rb. a Btk. 276.§-ába ütköző, egy esetben folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében, míg

A II.r. vádlott bűnösségét

- 6 rb. a Btk 310.§-ába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntettében,
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett, a társadalombiztosítási járulékbévételt jelentő mértékben csökkentő társadalombiztosítási csalás büntettében,
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő adócsalás büntettében,
- 2 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett társadalombiztosítási csalás büntettében illetőleg
- 3 rb. a Btk. 276.§-ba ütköző magánokirat-hamisítás vétségében indítványozta megállapítani.

A Fejér Megyei Bíróság a 2008. március hó 10. napján kelt B.313/2005/34. számú ítéletével **az I.r. vádlott bűnösségét**

- 9 rb., ebből 4 esetben bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében (Btk. 310.§ (1) bekezdés, 2 esetben (2) bekezdés, 6 esetben (3) bekezdés, 1 esetben (4) bekezdés, 4 esetben 21.§ (2) bekezdés) és 1 rb. magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276.§) állapította meg.

Ezért őt a bíróság 2 (kettő) évi börtönre, mint halmazati büntetésre ítélte.

A büntetés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggesztette.

Az 1 rb., folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt az eljárást az I.r. vádlottal szemben megszüntette.

A megyei bíróság **a II.r. vádlott bűnösségét**

- 4 rb adócsalás büntetében (Btk.310.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés) állapította meg és ezért őt 1 (egy) évi börtönbüntetésre, mint halmazati főbüntetésre és 300.000.- (háromszázezer) forint pénzmellék-büntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggesztette.

A pénzmellékbüntetést - meg nem fizetése esetén - 20 (húsz) napi szabadságvesztésre rendelte átváltoztatni.

A megyei bíróság **a II.r. vádlottat a 6 rb.** - ebből egy esetben folytatólagosan elkövetett - adócsalás büntette (Btk.310.§ (1) bekezdés, három esetben (2) bekezdés, három esetben (3) bekezdés, egy esetben 12.§ (2) bekezdés) miatt emelt vád alól **felmentette.**

A 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult eljárást a II.r. vádlottal szemben **megszüntette.**

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

A kihirdetett ítélet ellen az **ügyész mindkét vádlott terhére súlyosításért jelentett be fellebbezést.**

Az I.r. vádlott vonatkozásában a bejelentett fellebbezés a kiszabott szabadságvesztés próbaidejének hosszabb időtartamban való megállapítása, valamint az eljárást megszüntető rendelkezések ellen irányult, és a bűnösség megállapítását célozta.

A II.r. vádlott vonatkozásában a vádlott terhére bejelentett fellebbezés a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítására, valamint a **felmentő és eljárást megszüntető rendelkezések ellen**, a bűnösség megállapítására irányult.

A bejelentett ügyészi fellebbezés szerint az első fokú bíróság ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdés a./, b./ és c./ pontjaiban írt hibákban szenved.

A megállapított tényállás ugyanis hiányos, nem kellően felderített, iratellenes megállapításokat is tartalmaz, emiatt megalapozatlan.

Az ügyészi álláspont szerint a Fejér Megyei Bíróság az indokolási kötelezettségének nem tett eleget teljes körűen.

Az első fokú ítélet ellen az I.r. vádlott és védője felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A II.r. vádlott és védője ugyancsak fellebbezett a tényállás téves megállapítása miatt, felmentés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.606/2005/6-I. számú indítványában a megyei ügyészi fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta és azok elutasítására tett indítványt.

Kifejtett álláspontja szerint az első fokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének nem tett maradéktalanul eleget, emellett az ítélet iratellenes megállapításokat és téves ténybeli és jogi következtetéseket is tartalmaz.

Az ügyészség álláspontja szerint az első fokú bíróság ellentétesen ítélte meg a vádlottak ugyanazon cselekvőségét, e körben téves jogkövetkeztetéseket vont le és indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

Amíg a bizonyítékokat hitelt érdemlőnek fogadta el az I.r. vádlott tekintetében, azokat hiteltelennek ítélte a II.r. vádlott cselekvőségének megítélésakor.

Alapvető jelentőségű ugyanis az ügy elbírálása szempontjából az az 1997. szeptemberében kötött megállapodás, ehhez kapcsolódóan a felek között létrejött szóbeli megállapodás, és a megállapodás szerint tanúsított magatartásuk is.

Az ügyészi álláspont szerint ugyanis az 5. sz. gazdasági társaság számlájára befolyt összeg megosztási arányára vonatkozó I.r. vádlotti vallomást az eljárás során a II.r. vádlott is megerősítette.

Emellett a pénz átadásának módja, és az adózásban járatos I.r. vádlott által kiállított hamis számlák ténye is egyértelművé teszi annak megállapítását, hogy a vádlottak ezek után a jövedelmek után tudatosan nem fizettek adót.

Éppen ezért téves az ügyészi álláspont szerint a II.r. vádlott részbeni felmentése az adócsalás büntette alól.

Egyúttal azt is kifogásolta az ügyészség, hogy az első fokú bíróság a II.r. vádlott által átvett jövedelem összegét 58.500 000 Ft-ban állapította meg, ugyanakkor nem vizsgálta meg a II.r. vádlott vállalkozás típusú jövedelmeit, annak ellenére, hogy azok a vád tárgyát képezték.

E tekintetben tehát az első fokú bíróság ítélete az ügyészi álláspont szerint felderítetlen, amelyet a másodfokú bíróság által felvett bizonyítás keretében kell orvosolni.

Mindezek alapján az ügyészség indítványozta, hogy az ítélőtábla tartson tárgyalást, és hallgassa meg 1-es számú tanút, 2-es számú tanút, 3-as számú tanút és 4-es számú tanút is.

Kifogást emelt amiatt is, hogy az első fokú bíróság az I.r. vádlottal szemben megszüntette az 1rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult eljárást, azonban annak kellő magyarázatával adós maradt.

Végezetül támadta a ítéletnek a II.r. vádlottal szemben a 3 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult eljárás elévülés címén történt megszüntető rendelkezését is.

Kifejtett álláspontja szerint az APEH Kelet-Pesti Igazgatósága által a 2002. év december hó 12. napján tett feljelentésben már megnevezésre került a II.r. vádlott, és utalás történt arra is, hogy az I.r. vádlott a fiktív számlázásokat a II. r. vádlottal kötött megállapodás alapján folytatta.

A nyomozás elrendelésének és a II.r. vádlott első gyanúsítottként történt kihallgatásának időpontját összevetve a II.r. vádlottal szemben a vád tárgyává tett cselekmények elkövetési idejével kapcsolatban az állapítható meg, hogy 10 olyan eljárási cselekmény is történt, amely az ügy előbbre vitelét szolgálta, így az elévülést félbeszakította.

Összegezve, tehát azt indítványozta az ügyészség, hogy az ítélőtábla az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése végett a Be. 363.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján tűzzön ki tárgyalást, hallgassa meg az indítványozott tanúkat és a felvett bizonyítás, valamint a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja, a 353.§ (1) bekezdése, továbbá a Be. 372.§ (1) és (2) bekezdése alapján az ítélet részbeni megalapozatlanságát helyes jogkövetkeztetésekkel küszöbölje ki.

A másodfokon lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a fellebbviteli főügyészség képviselője a perbeszédében az elsőfokú ítéleti tényállás módosítását és - ennek eredményeként - mindkét vádlott vonatkozásában a jogi minősítés részbeni módosítását is indítványozta.

A **tényállás módosítása** magában foglalta azt is, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlottnak 1998-2001-években elismervény ellenében **58.500.000.- forintot adott át** a II.r. vádlott művészeti tevékenysége ellenértékéért az 5. sz. gazdasági társaság. számlájára átutalt összegből.

Elfogadta a fellebbviteli főügyészség - a szakértői vélemény alapján - azt is, hogy az 5. sz. gazdasági társaság **kifizetőnek** minősül, mivel a számlájára átutalt összegekről számlákat állított ki, és jövedelmet juttatott a II.r. vádlottnak.

Ennek következményeként elfogadta azt a szakértői megállapítást, hogy a különböző járulékok és a személyi jövedelemadó-előleg levonása is az **I.r. vádlott cégét** terhelte.

A másodfokú eljárásban kirendelt igazságügyi adószakértői vélemény alapján, indítványozta a tényállást akként módosítani, hogy a II.r. vádlottnak a vád tárgyává tett jövedelme kizárólag művészeti tevékenységből származónak minősül, ezért e jövedelmek után, csak személyi jövedelemadót és egészségügyi hozzájárulást (EHO) kellett fizetnie, és sem egészségügyi járulék, sem nyugdíjjárulék, sem pedig társadalombiztosítási járulék-fizetési kötelezettsége nem terheli ezeket a jövedelmeket.

A tárgyaláson jelen lévő ügyész a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként módosította az I.r. vádlott vonatkozásában az ítéleti tényállás 5. pontjában írtakat is.

Az 1. sz. és a 2. sz. igazságügyi könyvszakértők véleménye alapján indítványozta a tényállást akként módosítani, hogy az I.r. vádlott a 2001. adóévre vonatkozó valótlan személyi jövedelemadó bevallása alapján 24.554.000.- forint személyi jövedelemadót nem fizetett meg.

Az ügyészi perbeszédben kifejtettek szerint lényeges, hogy már az első fokú eljárás eredményeként az ügyész a vádirat II/2. tényállását akként módosította, hogy az I.r. vádlott a II.r. vádlottól kapott 10%-os összegű juttatásokból származó jövedelmet elmulasztotta bevallani.

E módosított vád szerint tehát az ügyészség a 2001. adóévre vonatkozóan a személyi jövedelemadó alapját képező bevallás valótlanosságát és ennek eredményeként személyi jövedelemadó adónemben a meg nem fizetett adó összegét tette vád tárgyává.

Az ügyészi érvelés szerint annak figyelembe vételével, hogy egy adóévben, egy adóév kitöltésével, egy adóbevallást kell tenni, a tett azonosság körébe tartozik, hogy az I.r. vádlott a fiktív számlák kiállításával és azoknak az adóbevallásában történt beállításával a kimutatható jövedelme összegét, ezáltal a fizetendő adó összegét is csökkentette.

Ezért a bevallásában feltüntetett költségek összegét csökkenteni kell a másodfokú eljárásban adott könyvszakértői vélemény adatainak megfelelően, és az így fennmaradó jövedelem alapján kell a fizetendő adót meghatározni, amely 2001. adóévre vonatkozóan a szakvélemény alapján 24.554.000.-Ft volt. Azt az adóösszeget tehát, amelyet az I.r. vádlott nem fizetett meg.

Az ügyész egyebekben változatlanul fenntartotta, hogy a két vádlott között létrejött megállapodás adóelkerülési célokat szolgált.

Ezt alátámasztja, egyrészt az, hogy a vád tárgyává tett jövedelmek után egyik vádlott sem adózott, másrészt pedig az a tény, hogy az I.r. vádlott nem adott kifizetői igazolást a II.r. vádlottnak, aki ezt nem is kérte az I.r. vádlottól, és más módon sem igyekezett azt megszerezni.

Hangsúlyozta az ügyész azt is, hogy kifizetői igazolás hiányában is terhelte a II.r. vádlottat a megszerzett jövedelem adóbevallásban történő feltüntetése, amely kötelezettségének éveken át nem tett eleget.

Álláspontja szerint a II.r. vádlott önellenőrzése a büntetőjogi felelősségét nem érinti, mivel a vád tárgyává tett magatartásával az adóhatóságot szándékosan tévesztette meg, így ezt a tényt csak a büntetés kiszabása körében lehet figyelembe venni.

Az ügyészség képviselője arra is tett indítványt, hogy az ítéltábla a vádlottak bűnösségét a magánokirat-hamisítás vétségének elkövetése tekintetében is állapítsa meg, a Fővárosi Főügyészség fellebbezésében részletesen kifejtett indokok alapján.

Összességében a részben módosított tényállás alapján az ügyész a vádlottak cselekményeinek jogi minősítését is módosította és indítványozta, hogy az ítéltábla

Az I.r. vádlott bűnösségét

- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás bűntettében (tényállás 4. pont),
- 4 rb. a Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdése szerinti bűnsegédként elkövetett, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás bűntettében, (tényállás 1./ pont)
- 2 rb. a Btk. 310.§ (1) (2) bekezdése szerinti és
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdése szerinti adócsalás bűntettében / tényállás 2./ pont) az összegek korrigálása mellett, és
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdés szerinti az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás bűntettében (tényállás 5./ pont) az összeg korrigálása mellett,

míg a II.r. vádlott bűnösségét

- 3 rb. a Btk 310.§ (1) és (3) bekezdés szerinti az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetében és
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) és (2) bekezdés szerinti az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntetében (tényállás 1. pont) az összegek korrigálása mellett
- 2 rb. a Btk 310.§ (1) és (2) bekezdés szerinti az adóbevételt nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntetében és
- 1 rb. a Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdése szerinti, az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetében (2./ tényállás) indítványozta megállapítani.

Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla a magánokirat-hamisítás vétségében is állapítsa meg a vádlottak bűnösségét az eredeti vádirati minősítéssel egyezően.

A büntetés kiszabása körében indítványozta az irányadó körülmények kiegészítését, nevezetesen a további időmúlást, a vádlottak megromlott egészségi állapotát, és az I.r. vádlott tekintetében a teljes vagyonvesztés tényét is értékelni, amely körülmények az indítványa szerint szükséges további bűnösség megállapításokat kompenzálják. Összességében tehát a kiszabott büntetés súlyosítására egyik vádlott esetében sem tett indítványt.

Egyebekben az elsőfokú ügyészi indítványban foglaltakat fenntartotta és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. rendű vádlott védője a fellebbviteli tárgyaláson az elsőfokú bíróság előtt bejelentett fellebbezését változatlanul fenntartotta, vagyis az I.r. vádlott felmentését kérte.

A II. rendű vádlott védője az elsőfokú bíróságon bejelentett fellebbezését továbbra is fenntartotta, és azt írásban és szóban is részletesen megindokolta.

Álláspontja szerint a tényállás hiányos, mert több fontos tény megállapítását nélkülözi, emellett helytelen ténybeli és jogi következtetéseket is tartalmaz.

Ezen túlmenően az első fokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget.

A védő főként azt kifogásolta, hogy a II.r. vádlottal szemben lefolytatott adóügyi eljárás adatai, a II.r. vádlottra vonatkozó különböző APEH határozatok, a Fővárosi Bíróság pert megszüntető határozataira történő utalás is hiányzik az ítéletből és az egyéb - a védelem által becsatolt - okirati bizonyítékok értékelése is elmaradt.

Emellett fontos tények ítéleti megállapítására sem került sor.

Így nem rögzítette a tényállás, hogy az 5. sz. gazdasági társaság kifizető volt, és ezért őt terhelte a kifizetői igazolás elkészítése és átadása is, továbbá azt sem,

hogy az önellenőrzés keretében a II.r. vádlott az 5. sz. gazdasági társaság helyett fizette meg az adóhiányt.

Elmaradt a védelem által becsatolt APEH felülellenőrzési határozatoknak, továbbá a 3. sz. szakértő igazságügyi könyvszakértő által készített véleménynek az értékelése is.

Hiányolta továbbá, hogy az elsőfokú ítélet nem foglalkozott a II.r. vádlott bűnösségének kérdéskörével, a szándékosság, gondatlanság, társadalomra veszélyesség problémakörével, és meg sem kísérelte feloldani az adójogi és a büntetőjogi jogszabályok között meglévő ellentmondásokat.

Álláspontja szerint az első fokú ítélet hiányosságai a másodfokú eljárásban kiküszöbölhetőek.

Kifejtette, hogy az indítványa szerint kiegészített tényállás alapján, - nyomatékosan figyelembe véve, hogy a II.r. vádlott az adózás rendjéről szóló törvényben meghatározottak szerint járt el, és ezt a magatartását az APEH is elfogadta - , csak azt lehet megállapítani, hogy a büntető normát kitöltő háttérjogszabály követelményeit határidőben és hiánytalanul teljesítette a II.r. vádlott.

Ezért a cselekménye nélkülözi a társadalomra veszélyességet is.

Ezen túlmenően kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a II. rendű vádlott vonatkozásában a magánokirat-hamisítások vétsége miatti büntetőlejárásokat megszüntette az elévülésre vonatkozó rendelkezésekre hivatkozással.

Összegezve, tehát valamennyi vádpont tekintetében a II.r. vádlott felmentését indítványozta.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán kiemelte, hogy a cselekményből egyetlen fillér haszna nem volt, minden vagyonát, és az egzisztenciáját is elveszítette, családi élete tönkre ment.

A II. rendű vádlott a másodfokú bírósághoz eljuttatott két írásbeli beadványában és az utolsó szó jogán a tárgyalási felszólásában is ártatlanságát hangsúlyozta.

Állította, hogy mindvégig abban a hitben volt, hogy az I.r. vádlott az adó és járulék előlegeket a jövedelméből levonta. Amikor pedig tudomást szerzett arról, hogy az adó befizetésére nem került sor, az APEH-hoz fordult, a hivatal valamennyi fórumát megjárta és az ott kapott tanácsokat követve önrevíziót hajtott végre.

Hangsúlyozta, hogy az ügye az APEH szakemberei számára sem volt könnyen megítélhető, a hivatalos álláspontjuk többször is megváltozott, így tőle, - aki nem

gazdasági és nem is adószakember -, nem várható el, hogy a szabályok között eligazodjon, azokat teljes terjedelmében ismerje, és azoknak minden tekintetben megfelelően cselekedjék.

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság kétirányú - vagyis az ügyészség súlyosításra, és a vádlottak és a védők felmentésre irányuló - fellebbezéseivel megtámadott ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelemben felülbírált.

A felülbírálat során észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás szabályait nem tartotta be maradéktalanul az eljárása során.

A II.r. vádlott és a védője ugyanis a 2007. június hó 18. napján tartott tárgyaláson - a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint - indítványozta a 3. sz. igazságügyi könyvszakértő tanúkenti kihallgatását.

Erről a bizonyítási indítványról azonban a Fejér Megyei Bíróság sem ekkor, sem az eljárás későbbi szakaszában nem döntött.

A 2007. szeptember hó 27-i tárgyaláson a II.r. vádlott védője - csatlakozva az ügyészi indítványhoz - visszavonta az új igazságügyi könyvszakértő kirendelésére és 3. sz. igazságügyi szakértő tanúkenti kihallgatására vonatkozó korábban tett indítványát azzal, hogy a 3. sz. szakértő által készített és általa már korábban becsatolt szakvéleményt okirati bizonyítékként indítványozza értékelni.

Az elsőfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta ezt a védői indítványt és nem olvasta fel a 3. sz. szakértő által készített szakvéleményt.

Ezzel nem tett eleget a Büntetőeljárás törvény 301.§ (1) bekezdésében írt azon kötelezettségének, amely szerint az okiratokat, - így az okiratként értékelendő szakértői véleményt is - a tárgyaláson szó szerint fel kell olvasni.

Megállapította az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a Büntetőeljárás törvény 301.§ (3) bekezdésében foglaltak szerinti lehetőséggel sem élt.

A fenti eljárási szabály szerint ugyanis a tanács elnöke az ügyész, a védő és a vádlott egybehangzó indítványára engedélyezheti az okiratok - így a szakértői vélemény felolvasása helyett - lényegének ismertetését, vagy a lényegének megjelölését.

Annak ellenére nem kerültek felolvasásra, illetőleg ismertetésre a 3. sz. szakértő által készített szakvélemény és a védelem által ugyancsak becsatolt más okirati bizonyítékok - így az APEH határozatok és jogi vélemények - sem, hogy a II.r. vádlott tárgyalási védekezése részben ezen alapult.

Ezen eljárási szabálysértések orvoslása miatt is szükségessé vált a másodfokú eljárásban bizonyítás felvétele a Be.353.§ (1) bekezdése alapján.

A tárgyalás előkészítése során azonban a másodfokú bíróság a Be. 351.§ (2) bekezdés a./, b./, c./ és d./ pontjaiban meghatározott megalapozatlansági okokat is észlelte.

Megállapította ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, iratellenes, részben felderítetlen, valamint helytelen ténybeli és jogi következtetéseket is tartalmaz.

Mivel a másodfokú bíróság észlelte ezeket a megalapozatlansági okokat, a Be. 353.§ (1) és (2) bekezdése illetve a Be. 363.§ (2) bekezdése alapján tárgyalást tűzött ki és bizonyítás felvételét rendelte el.

Ennek keretében már a tárgyalás előkészítése során beszerezte az I.r. és a II.r. vádlottakra vonatkozó mindazon APEH határozatokat és felüellenőrzési határozatokat, amelyek a vádlottakkal szemben folytatott adóigazgatási eljárás során születtek és az iratoknál nem voltak fellelhetőek.

Ezen túlmenően egyéb bizonyítás felvételét is elrendelte.

Az elsőfokú bíróság ezeket az okirati bizonyítékokat elmulasztotta beszerezni, annak ellenére, hogy a vádlottak, - de különösen a II.r. vádlott és védője - ezekre a határozatokra a védekezésük során hivatkoztak, így ezen határozatok ismerete nélkül megalapozott tényállás megállapítására sor sem kerülhetett.

Az említett APEH határozatok beszerzését követően szükségessé vált a nyomozás során kirendelt és az elsőfokú eljárás során meghallgatott, majd kiegészítő szakvéleményt is készítő igazságügyi adószakértő - 4. sz. szakértő - ismételt kirendelése, újabb kiegészítő szakvélemény elkészítése végett.

Ennek során a másodfokú bíróság arra kötelezte 4. sz. igazságügyi adószakértőt, hogy vegye figyelembe az újabb szakvélemény elkészítése során a beszerzett APEH határozatokat és a felüellenőrzési határozatokat, valamint 3. számú könyvszakértői véleményét is és szükség szerint egészítse ki a korábban készített szakvéleményeit.

A 4. sz. szakértő a másodfokú bíróság kirendelő végzése szerint a szakvéleményét az APEH határozatok és a 3. sz. könyvszakértő szakvéleménye figyelembe vételével terjesztette elő. Ezzel pedig a másodfokú bíróság orvosolta az elsőfokú bíróság fent említett eljárási szabálysértéseit.

A másodfokú bíróság által feltett kérdésekre válaszolva a szakértő részben fenntartotta az alapszakértői véleményében foglalt megállapításait, részben pedig számtani korrekciót végzett, és a korábbi számításait pontosította.

A másodfokú bíróság a kiegészítő szakvélemény elkészítését követően az abban foglalt megállapítások pontosítása és ellenőrzése végett szükségesnek tartotta a szakértő másodfokú tárgyaláson történő meghallgatását is a Be. 109.§.-a alapján.

A 4. sz. szakértő a Fővárosi Ítéltábla előtt a tárgyalási meghallgatása során azonban olyan szóbeli szakvéleményt adott, amely a bíróság megítélése szerint ellentétben állt az adózás rendjéről, (1990. évi XCI. tv) valamint a magánszemélyek jövedelemadójáról (1987. évi VI. törvény) szóló törvényeknek a bűncselekmények elkövetése idején hatályos rendelkezéseivel.

Emiatt a másodfokú bíróság a Be. 111.§ (1) bekezdése alapján újabb szakértő kirendelését látta szükségesnek.

Ugyancsak a 4. sz. szakértő másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata, valamint a II.r. vádlott védekezése tette indokoltá azt is, hogy a másodfokú bíróság az adóigazgatási eljárás valóságos gyakorlatának megismerése és egyes APEH irányelvek értelmezése végett, az APEH egyes alkalmazottait is tanúként hallgassa meg.

A fentieknek megfelelően a másodfokú bíróság az újabb szakvélemény elkészítésére az 1. sz. igazságügyi adó-, járulék-, könyv-, pénz- és tőkepiaci szakértőt rendelte ki.

Az iratanyag terjedelmére, az annak alapján végzendő szükséges számítások mennyiségére, valamint a másodfokú bíróság által megszabott rövid határidőre tekintettel, a másodfokú bíróság az 1. sz. szakértő kérésére engedélyezte a 2. sz. igazságügyi adó-, járulék és könyvszakértő társszakértőkénti bevonását.

A másodfokú bíróság ezzel egyidejűleg beszerezte és ismertette a Fővárosi Bíróság azon közigazgatási határozatait, jegyzőkönyveit, amelyekre a II.r. vádlott védője már az első fokú eljárásban, majd pedig az írásban benyújtott fellebbezésében is utalt. Ezek a határozatok és a jegyzőkönyv a II. rendű vádlott és az APEH között folyamatban volt perek során születtek, és valamennyi esetben a per megszüntetésével végződtek. (11.K.32092/2005/7. számú, a 11.K.32521/2006/2. számú határozatok, valamint a 11.K.32092/2005/12. számú jegyzőkönyv)

A másodfokú bíróság a felvett bizonyítás során tanúként hallgatta meg a fellebbviteli főügyész által indítványozott tanúk közül 1-es és 2-es számú tanúkat.

Sor került a másodfokú tárgyaláson a másodfokú bíróság által kirendelt az 1. sz. és a 2. sz. igazságügyi szakértők meghallgatására a 4. számú igazságügyi könyvszakértő jelenlétében.

Az ítéletábra ezen kívül tanúként idézte meg 5-ös számú tanút, az APEH regionális igazgatósági osztályvezetőjét és 6-os számú tanút is, akiknek a tanúkénti meghallgatása mindhárom adószakértő együttes jelenlétében történt.

A két szakértői véleményt összevetve megállapítható volt, hogy azok számszakilag - kisebb eltérésekkel ugyan - de alapvetően - megegyeztek.

A két szakértői vélemény között azonban alapvető eltérés mutatkozott a munkamódszerben, vagyis a számítások alapjául szolgáló elvekben.

Ez az alapvető különbség döntően az I.r. vádlott vonatkozásában jelentkezett, és eredményezett lényeges változást.

A 4. számú igazságügyi könyvszakértő ugyanis az I.r. vádlott különböző címen szerzett árbevételeit a számlákon feltüntetett megnevezés szerint osztályozta és ennek megfelelően a különböző tevékenységekhez fűződő csoportokba sorolta.

Ezt követően, pedig az egyes csoportokhoz, vagyis a különböző tevékenységekhez kapcsolódóan állapította meg az adók - személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás és más járulékok - megfizetésének a kötelezettséget is.

Így külön vizsgálta és állapította meg a művészeti, a reklám illetve a más tevékenységekhez kötődő adófizetési kötelezettséget, mind az adó nemet, mind annak mértékét illetően.

Ez a vizsgálati és számítási módszer azonban azt eredményezte, hogy az egyes tevékenységhez eltérő adónemek szerint, eltérő mértékű fizetési kötelezettség kapcsolódott.

Ezzel szemben az 1. számú és a 2. számú igazságügyi szakértők az I.r. vádlott vállalkozási tevékenységének egészét vették alapul, abból kiindulva, hogy például a személyi jövedelemadó nem különböző tevékenységekre van megállapítva.

Álláspontjuk szerint - amelyet a 4. számú szakértő is elfogadott - egy vállalkozást minden esetben egységes egészként kell kezelni, vagyis a vállalkozó összes bevételeit kell az összes kiadásával szembe állítani, és ennek alapján kell az adót is megállapítani. Álláspontjuk szerint a II.r. vádlott tevékenységét kizárólag művészeti tevékenységként kell és lehet kezelni, és nem lehet megbontani pl. oly módon, hogy egyes tevékenysége művészeti, míg más tevékenysége reklám, vagy szponzori volt. Ez utóbbiak után ugyanis esetenként más-más járulékfizetési kötelezettség kapcsolódik. Abban is egyetértettek a szakértők, hogy ez utóbbi számolási mód a

kedvezőbb a vádlottaknak, szemben a 4. számú szakértő által alkalmazott módszerrel.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a **tényállás pontosítása, kiegészítése, és kijavítása** folyamán is a másodfokú eljárás során készült szakvélemény adatait fogadta el irányadónak.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás idején felvett bizonyítás eredményeként, - figyelemmel a vádlottak másodfokú eljárás során tett nyilatkozataira is - a tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a következők szerint helyesbíti, javítja illetve egészíti ki:

Az ítélet 5. oldalán az I.r. vádlottra vonatkozóan a személyi részt az alábbiak szerint egészíti ki:

Az I.r. vádlott nyugdíjas, havi nyugdíjának összege 70.000.-forint. Elvált családi állapotú. 20 éve szívbetegségben szenved. A cselekmény elkövetésének idején egy 60 millió forint értékű étteremmel és egy 4 millió forint értékű személygépkocsival, valamint nagyobb értékű részvényekkel rendelkezett. Az adótartozásai (adó- és járulék) miatt 4 évvel ezelőtt minden vagyonát elárverezték, a fennmaradó adótartozását, pedig behajthatatlanság címén törölték.

A II.r. vádlott vonatkozásában a személyi körülményeit azzal egészíti ki, hogy bejelentett lakását egy ügyvédi irodának bérbe adta. Jelenleg II-III. fokozatú COPD betegség miatt gyógykezelés alatt áll.

Az első fokú ítélet 5. oldal 6. bekezdésében írt tényállást az alábbiak szerint kiegészíti:

1997. szeptember hó 1. napján az I.r. és a II.r. vádlott e naptól hatályos, határozatlan időtartamra szóló szerződést kötött.

E szerződés az alábbiakat is tartalmazza:

Az 5. sz. gazdasági társaság jogosult a II.r. vádlott előadó-művészeti és szerzői jogvédelem alá tartozó tevékenységének tekintetében a jogtulajdonos képviselőjére. A képviselő kiterjed:

a./ a nyilvános színházi előadás keretében előadóművészi fellépésre

b./ a jogtulajdonos által írt jelenetek értékesítésére, nyilvános színházi előadásokon felhasználásra

c./ rendezés, szerkesztés, dramaturgiai feladatok ellátására

d./ ezen tevékenységeket televíziós és rádiós felvételekkel kapcsolatban,

e./ a jogtulajdonos írásai, felhasználásával vagy közreműködésével készülő könyv, videó és hanghordozó kiadására.

A meghatalmazott az általa képviselt tevékenységekre a jogtulajdonos nevében szerződést köthet és jogosult a szerződött összeg beszedésére. Személyes közreműködést igénylő feladat esetén a meghatalmazott csak azután köthet szerződést, ha a jogtulajdonos a tervezett időpontot előzőleg jóváhagyja. A szerződés 1997. szeptember hó 1-jétől kezdődően, határozatlan időtartamra jött létre. A szerződő felek a szerződés felbontására 2 hónapos felmondási határidőt állapítottak meg.

Ezt megelőzően 1997. július hó 23. napján szerződés jött létre az 1. sz. gazdasági társaság és az 5. sz. gazdasági társaság között az alábbi feltételekkel:

Az 1. sz. gazdasági társaság megbízza az 5. sz. gazdasági társaságot üzletszerzői tevékenység ellátására a Kht. javára. Az egyes üzletekre vonatkozó megrendelést a Kht. közvetlenül a megrendelővel köti meg. **A megbízott a Kht. ügyvezetőjének együttes hozzájárulása nélkül kötelezettséget nem vállal.**

A megbízott az általa szervezett megrendelések nettó árbevétele alapján üzletszerzői jutalékban részesült. A jutalék mértékéről a jutalékalap összegétől függően a felek alkalmanként állapodnak meg.

A jutalék összege maximum a nettó árbevétel költségekkel csökkentett összegének 30%-a lehet.

Ez a szerződés határozatlan időtartamra jött létre.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdés első mondatából kirekeszti az I.r. vádlott nemleges érdemi tevékenységére vonatkozó megállapítást.

Az elsőfokú ítélet 6. oldalának (2) bekezdését azzal egészíti ki, hogy ezek a megállapítások kizárólag az 1997. szeptember 1. napján kötött szerződésre vonatkoznak. (Nyomozati iratok 757. oldal)

Az 5. sz. gazdasági társaság által kötött többi szerződésben a jutalék, megbízási díj általában meghatározásra került.

Az ítélet 6. oldalát a következő 4. bekezdéssel egészíti ki: (Nyomozati iratok 4. kötet, 1579. oldal utolsó előtti bekezdés)

Az I.r. vádlott és a II.r. vádlott szóban kötött megállapodása szerint az 5. sz. gazdasági társaság számlájára - a fentiek szerint megkötött szerződések alapján - átutalt összeg 10%-a az I.r. vádlottat illette meg.

Az ítélet 6. oldalának 5. (korábban 4.) bekezdését annyiban helyesbíti, hogy az 5. sz. gazdasági társaság az adóbevallásában szerepeltette mindazon összegeket, amelyeket a fenti szerződések alapján a számlájára átutaltak.

Az ítélet 6. oldalán az 1.pont (1) bekezdését akként helyesbíti, hogy az árbevétel 1998. évben nettó 26.552.020.- forint, bruttó 30.482.512.- forint; 1999. évben nettó 32.263.320.- forint, bruttó 36.812.738.- forint; 2000. évben nettó 15.267.820.- forint, bruttó 17.249.458.- forint; 2001. évben 29.453.820.- forint, bruttó 33.072.778.- forint volt.

A fenti időszakban a 4 gazdasági társaságtól átutalt nettó árbevétel összesen 103.536.980.- forint, míg a bruttó árbevétel összesen 117.617.486.- forint volt.

Megnevezés	Árbevétel bruttó áron	Árbevétel nettó áron	Felszámított ÁFA
1998.	30.482.512	26.552.020	3.930.492
1999.	36.812.738	32.263.320	4.549.418
2000.	17.249.458	15.267.820	1.981.638
2001.	33.072.778	29.453.820	3.618.958
Összesen:	117.617.486	103.539.980	14.080.506

(1. sz. szakértő szakértői véleménye, 16. oldal.)

Az elsőfokú ítélet 6. oldal 1. pontjának /2. és 3./ bekezdését kirekeszti és helyette az alábbi tényállást állapítja meg:

A 2002. október hó 4. napján kelt átvételi elismervény szerint 1997. januárjától, 2001. december hó 31. napjáig a II.r. vádlott a fentiek szerint átutalt pénzből összesen 58.500.000.- forintot vett át az I.r. vádlottól. Ez az összeg kizárólag az 1. sz. gazdasági társaságtól, a 2. sz. gazdasági társaságtól, a 3. sz. gazdasági társaságtól és a 4. sz. gazdasági társaságtól származott és már nem tartalmazta az I.r. vádlottnak járó 10 %-os jutalék összegét.

Ezt az átvételi elismervényt abból a célból állították ki, hogy a II.r. vádlott az önrevízióját ennek alapján el tudja készíteni. (Nyomozati iratok II/641.)

A II.r. vádlott az önrevíziós bevallásában az 58.500.000.- forint általa elismerten átvett bevételt az egyes évekre vonatkozóan a következő bontás szerint adta meg:

1998. évben 11.071.000.-Ft-ot,
1999. évben 15.711.000.-Ft-ot,
2000. évben 6.020.000.-Ft-ot, míg
2001. évben 22.698.000.-Ft-ot összesen tehát 55 500 e Ft-ot vett át, amely összegek a fizetendő személyi jövedelemadó alapját képezték. Ehhez még

hozzátartozik az 1997. évben átvett 3.000.000 Ft is, amely ugyan nem vád tárgya, azonban az önrevízió részét képezte. (1-2. szám szakértő szakértői vélemény 29. oldal)

Kiegészítendő a tényállás ezen pontja azzal is, hogy a II.r. vádlott által átvett fenti összeg - az elszámolható 10 %-os költségátalányra figyelemmel - 52 651 710 Ft -ra csökkent, mely összeg a II.r. vádlott esetében a fizetendő személyi jövedelemadó adó alapját képezte.

A személyi jövedelemadó törvény szerint a vádbeli években az adómértékek a következők voltak:

1997-1998-ban 349 e Ft + 1.100 e Ft feletti rész 42%-a

1999-2000-ben 260 ezer Ft + 1.000 ezer Ft feletti rész 40%-a

2001-ben 267 ezer Ft + 1.050 ezer Ft felüli rész 40 %-a. (1-2. szám szakértő szakértői vélemény 31. oldal)

Ezeket az adómértékeket figyelembe véve a II.r. vádlott az egyes adóévekben az alábbi jövedelmeit nem tüntette fel az évenkénti adóbevallásaiban:

1998. adóévben 9.963.900.- forint jövedelmet,

1999. adóévben 14.139.900.- forint jövedelmet,

2000. adóévben 5.417.640.- forint jövedelmet

2001. adóévben 20.428.470.- forint jövedelmet nem vallott be.

Ezek a jövedelmei képezték tehát évenként a személyi jövedelemadó (SZJA) és az egészségügyi hozzájárulás (EHO) alapját. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 31. oldal)

A II.r. vádlott a fenti adóköteles, de be nem vallott jövedelmei után - figyelembe véve a szellemi tevékenység után évente elszámolható 50 ezer Ft adókedvezményt is

1998. adóévben 4.022.000.- forint

1998. adóévben 5.466.000.- forint

2000. adóévben 1.977.000.- forint

2001. adóévben pedig 7.968.000.- forint személyi jövedelemadót nem fizetett meg.

Az 1998-tól 2001-ig terjedő 4 adóévben tehát a II.r. vádlott összesen **19.433.000.- forint személyi jövedelemadó megfizetését mulasztotta el.** (1-2. sz. szakértői vélemény 31. oldal)

Az ítélet 6. oldalának utolsó bekezdését az alábbiak szerint kiegészíti:

Az ily módon történő jövedelemátadás célja az adófizetési kötelezettség kikerülése volt. (Nyomozati iratok 1597. oldal, 3. kötet)

Az ítélet 7. oldal (1) bekezdésének 1. mondatában a 4.135.780.- forintot 4.135.781.- forintra helyesbíti. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 29. oldal)

Az ítélet 7. oldal (1) bekezdésének a 2. mondatát mellőzi és helyére az alábbiakat illeszti:

Az önellenőrzés eredményeként a II.r. vádlott az Adóhatóságnak 19.981.391.- forintot megtérített.

Az ítélet 7. oldal 2. pont első bekezdése elé a következő 3. bekezdést illeszti:

Az 5. sz. gazdasági társaság kifizetőnek tekintendő a II.r. vádlott mindazon jövedelmei vonatkozásában, amelyet a 4 gazdasági társaság a megkötött szerződések alapján az 5. sz. gazdasági társaságnak átutalt a pénzforgalmi számlájára.

A kifizetői minősége alapján az 5. sz. gazdasági társaságot a II.r. vádlott részére átutalt jövedelmei után személyi jövedelemadó előleg (SZJA előleg) és egészségügyi hozzájárulási (EHO) előleg levonási kötelezettség terhelte. Az 1999. év január hó 1. napjától hatályos egészségügyi hozzájárulásról szóló 1998. évi LXVI. Tv. alapján ugyanis a személyi jövedelemadó alapot 11 %-os mértékű egészségügyi hozzájárulás is terhelte.

Emellett az adóév végén az 5. sz. gazdasági társaságnak, mint kifizetőnek, illetve a képviseletében eljáró az I.r. vádlottnak kifizetői igazolás-adási kötelezettsége is volt. Erre az igazolásra ugyanis a II.r. vádlottnak az adóbevallása elkészítéséhez volt szüksége.

Az ítélet a 7. oldal 2. pont (5) (korábban második) bekezdését kirekeszti és helyére a következő bekezdést illeszti:

A személyi jövedelemadó- és egészségügyi hozzájárulás előleg levonási kötelezettség alapján az 5. sz. gazdasági társaságnak, mint kifizetőnek a következő levonásokat kellett volna teljesítenie a II.r. vádlottnak átadott összegek tekintetében:

Időszak	SZJA és EHO alap	SZJA előleg	EHO előleg	
1998.	9.963.900	3.885.921	nincs	
1999.	14.139.900	5.655.960	1.555.389	
2000.	5.417.640	2.167.056	595.940	
2001.	20.428.470	8.171.388	2.247.132	
Összesen:	52.651.710	19.880.325	4.398.461	

Az I.r. vádlott - mint az 5. sz. gazdasági társaság képviselője - azonban a kifizetői minőségéből eredő előleg-levonási kötelezettségének sem a személyi jövedelemadó, sem az egészségügyi hozzájárulás tekintetében nem tett eleget.

A 7. oldal 2. pontját a következő 6. bekezdéssel egészíti ki:

Ugyancsak nem tett eleget az I.r. vádlott a II. rendű vádlott tekintetében az egyes kifizetésekkor, illetve az elszámolási évet követő év január 31.-ig az úgynevezett összesített, kifizetői adóigazolás átadására irányuló kötelezettségének sem. (Art. 34.§ (1) bekezdés)

A 7. oldal 2. pontját a következő 7. bekezdéssel egészíti ki:

A II.r. vádlott összes bevétele művészeti tevékenységből származó jövedelemnek tekintendő, így kizárólag személyi jövedelemadó (SZJA) és egészségügyi hozzájárulási (EHO) fizetési kötelezettség terhelte.

Annak ellenére, hogy az I.r. vádlott által képviselt 5. sz. gazdasági társaság ezen jövedelmek után az adóelőleg-levonási kötelezettségét egyik adónemben sem teljesítette és kifizetői igazolást sem adott, a II.r. vádlottat továbbra is terhelte a ténylegesen átvett jövedelme után az átvett összeg bevallása és az összeg után a személyi jövedelemadó (SZJA) és az egészségügyi hozzájárulás (EHO) megfizetése is.

A 7. oldal 2. pont 8. (korábban 3.) bekezdését az alábbiak szerint pontosítja:

A II.r. vádlott az önellenőrzés keretében az egészségügyi hozzájárulás (EHO) tekintetében - a bevallott (SZJA) alapra figyelemmel - az adóhiányt teljes egészében megtérítette.

Az első fokú ítélet 7. oldal 3. pontját kirekeszti és az alábbiakkal egészíti ki:

A 4 gazdasági társaság által átutalt különböző pénzösszegek után a II.r. vádlottat nem terhelte társadalombiztosítási, egészségbiztosítási és nyugdíjjárulék fizetési kötelezettség, mivel a jövedelme művészeti tevékenységből származott.

Ezekre a járulékokra vonatkozóan tehát az I.r. vádlottat sem terhelte előleglevonási kötelezettség a 4 gazdasági társaságtól a számlájára érkező és a II.r. vádlottnak tovább adott jövedelmek tekintetében. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 33. oldal és a szakértők tárgyalási vallomása)

A 7. oldal 4. pontját a következő (3.) bekezdéssel egészíti ki,

A vizsgált négy év vonatkozásában a felszámított általános forgalmi adó és a levonásba helyezett általános forgalmi adó összegek, valamint az elszámolandó

általános forgalmi adó értékek a vállalkozás egészére vonatkoztatva és a négy szervezet számlái alapján a következők szerint alakultak:

A fizetendő ÁFA (érték: e Ft)

- 1998. évben 1.400.-
- 1999. évben 1.011.-
- 2000. évben 1.461.-
- 2001. évben 2.159.-

Ezek az összegek az 5. sz. gazdasági társaság adóbevallása szerinti általános forgalmi adó fizetési teljesítések voltak. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 17. és 18. oldal)

A 8. oldal (1) bekezdését kirekeszti és kiegészíti:

A vizsgált időszakban olyan számlák kerültek elszámolásra, amelyek áthárított általános forgalmi adó tartalma nem volt levonható. Ez összevontan, éves szinten a következő összegeket jelentette:

1998. évben 14.703.608.- forintot
1999. évben 9.407.751.- forintot
2000. évben 13.139.397.- forintot
2001. évben 15.847.289.- forintot

Megállapítható tehát, hogy az 5. sz. gazdasági társaságnak a 1998-2001. közötti időszakban összesen 53.098.045.- forinttal volt több az általános forgalmi adóbevallási és fizetési kötelezettsége, mint amennyit bevallott. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 18. oldal)

A 8. oldal (2) bekezdését az alábbiak szerint helyesbíti:

Az I.r. vádlott helyesen 226.231.117.- forint adóalapot tartalmazó számlát nyújtott be az adóhatósághoz, és az I.r. vádlott összesen nem 52.703.000.-Ft-al, hanem 53.098.045.- forinttal csökkentette az adóbevételt általános forgalmi adó adónemben. (1-2. sz. szakértő szakértői vélemény 18. oldal)

Az ítélet 11. oldaláról 7. számú tanú vallomásának utolsó mondatát kirekeszti.

Az ítélet 12. oldalán a (6) bekezdésének az első mondatát az alábbiakkal egészíti ki:
„... többnyire nem terjed ki arra, hogy...”

Az ítélet 12. oldalán az utolsó előtti bekezdés utolsó előtti mondatát kirekeszti.

Az ítélet 13. oldalának az (5) és a (7) bekezdéseit kirekeszti.

Az ítélet 13. oldalán a (8) bekezdés első mondatából az alábbi szövegrészt kirekeszti:

„E bizonyítékok alapján, azok ilyen értékelésével”

Az ítélet 16. oldalán a (6), (7), (8) bekezdéseit, valamint a 17. oldal (1) és (4) bekezdéseit is kirekeszti.

Nem a szerződés fiktív voltából kell ugyanis kiindulni, hanem a II.r. vádlott által végzett tevékenységek jellegéből, amely alapján egyértelműen megállapítható, hogy a művészeti tevékenysége után őt járulékfizetési kötelezettség nem terhelte.

Az ekként kiegészített tényállás már minden tekintetben helytálló, megalapozott, nem ellentétes az iratok tartalmával sem, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az eljárás során az I.r. vádlott a nyomozás során még beismerő vallomást tett, majd ezt a vallomását visszavonta, azonban ennek elfogadható indokával adós maradt.

A II.r. vádlott az eljárás egyetlen szakaszában sem ismerte el a cselekmény elkövetését és a bűnösségét sem.

Magyarországon az 1988. január 1. napján hatályba lépett 1987. évi VI. törvény vezette be a személyi jövedelemadót, amely a magánszemélyek 1988. év után megszerzett jövedelmei után fizetendő jövedelemadóra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaztak.

A törvényalkotó úgy fogalmazott, hogy **„a társadalom közösségi szükségleteinek kielégítése azt igényli, hogy az állampolgárok jövedelmükkel arányosan vállaljanak részt a közterhekből”.**

E törvény 4. §-a szerint a jövedelem a magánszemély által bármilyen címen megszerzett vagyoni érték (bevétel) egésze, illetve annak e törvényben meghatározott hányada.

A Btk. 310. §-ában megállapított tényállás szerint az adócsalás olyan szándékos bűncselekmény, amelynek megállapíthatósága során a bíróság a vádlott elkövetési magatartása mellett a tudattartamát vizsgálja és ennek alapján dönt a vádlott büntetőjogi felelősségéről, vagyis arról, hogy a cselekményt szándékosan vagy gondatlanul követte-e el.

Jelen ügyben ez annak vizsgálatát jelentette, hogy az I.r. vádlott tisztában volt e azzal, hogy - mint egy kifizető cég képviselője - köteles az általa juttatott jövedelem után adó- és járulékelőlegeket levonni, illetve a saját maga által szerzett jövedelmet az APEH felé bevallani.

A II.r. vádlott tekintetében, pedig azt kellett vizsgálni, hogy a II.r. vádlott tudta-e, hogy adót kell fizetnie az I.r. vádlott átvett jövedelmek után, vagy helytálló az a védekezése, amely szerint a körülményekből egyértelműen arra következtetett, hogy helyette már az I. rendű vádlott, illetve az 5. sz. gazdasági társaság az adót, illetve a járulékokat megfizette.

A vádlottak közül az I.r. vádlott az eljárás során érdemi védekezést nem terjesztett elő, csupán arra hivatkozott, hogy a cselekményből tényleges haszna nem volt. Azt állította, hogy a II.r. vádlottat illető összeg 90 %-át átvételi elismervény nélkül adta át a II.r. vádlottnak. Elismerte, hogy ezekből az összegekből sem személyi jövedelemadó előleget, sem egészségügyi hozzájárulás előleget nem vont le.

Előadása szerint azonban erről közöttük soha nem volt szó, így nem is hihette azt a II.r. vádlott, hogy a részére átadott összeg már adózott jövedelem.

Következésképpen állította azt is, hogy a II.r. vádlott tőle kifizetői igazolást soha nem kért.

Előadása szerint a vallomásával ellentétes tartalmú - és mindkettőjük által aláírt - elismervény nem valós tartalmú, és azért született, hogy a II.r. vádlott az önrevíziójánál azt fel tudja használni.

A II.r. vádlott ezzel szemben mindvégig érdemi védekezést terjesztett elő. Elsősorban arra hivatkozott, hogy ő az I.r. vádlottól mindössze 58.500 ezer Ft-ot vett át, míg az ő részére átutalt összeg fennmaradó része az I.r. vádlottnál maradt. Előadása szerint mindvégig abban a téves feltevésben volt, hogy az I.r. vádlott az átadott pénzből az adólevonási kötelezettségének már eleget tett. Arra is hivatkozott, hogy közöttük a kifizetői igazolásról is szó esett, azonban az I.r. vádlott ekkor is megerősítette, hogy arra azért nincs szükség, mert az átadott jövedelem már adózott jövedelem.

Az ítélet tábla a II.r. vádlott által átvett összeg tekintetében irányadónak tekintette az első fokú ítélet megállapítását - mely szerint csak az 58.500.000 Ft átadása bizonyított - részint azért, mert a fellebbviteli főügyészség is erre az összegre módosította a másodfokú eljárásban a tényállást, részint pedig azért, mert a II.r. vádlott ezen előadását az eljárás során feltárt bizonyítékok nem cáfolták meg.

Erre vonatkozóan az első fokú bíróság álláspontjával tehát maradéktalanul egyet értett.

Ugyancsak elfogadta az első fokú bíróság által megállapított azon tényt is, amely szerint az 5. sz. gazdasági társaság kifizető volt.

Az első fokú bíróság erre vonatkozó álláspontját, a másodfokú bíróság által kirendelt szakértők és a meghallgatott APEH alkalmazottak is alátámasztották.

Megállapítható tehát, hogy a II.r. vádlott érdemi védekezését az első fokú bíróság részben - az I.r. vádlottól átvett összegre, valamint a kifizetőnek tekintendő 5. sz. gazdasági társaságot terhelő járulék levonási kötelezettség tekintetében- elfogadta.

Ugyanakkor a személyi jövedelemadó bevallása és megfizetése tekintetében a védekezését nem fogadta el és a II.r vádlott bűnösségét megállapította.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy a II.r. vádlott soha nem is adott magyarázatot arra, hogy miért nem vallotta be az I.r. vádlottól átvett jövedelmeit a saját adóbevallásában annak ellenére, hogy ismerete szerint azok után az 5. sz. gazdasági társaság az adóelőleg levonási kötelezettséget teljesítette. A bevallási kötelezettsége ugyanis ebben az esetben is fennállt.

Megjegyezzendő, hogy az érdemi védekezése erre nem is terjedt ki.

Az első fokú bíróság a vádlottak büntetőjogi felelősségét a vádtól eltérően, és csak részben tartotta megállapíthatónak.

Elfogadta az 5. sz. gazdasági társaság kifizetői minőségét, és ennek eredményeként az I.r. vádlott kizárólagos felelősségét állapította meg a II.r. vádlott jövedelmét terhelő egészségügyi hozzájárulás és az egészségbiztosítási-, társadalombiztosítási-, és nyugdíjjárulék levonásának elmulasztása tekintetében.

Ugyanakkor ezekre a járulék-nemekre vonatkozóan nem látta megállapíthatónak a II.r. vádlott bűnösségét, ezért az ezekre vonatkozó vádpontok alól a II.r. vádlottat felmentette. (elsőfokú ítélet 7. oldal 3 pont)

Az I.r. vádlott terhére az ÁFA csalást ugyancsak megállapította az I.r. vádlott vallomása, valamint az egyéb bizonyítékok alapján.

Büntetőjogi felelősséget állapított meg az első fokú bíróság az I.r. vádlott terhére a II.r. vádlottnak átadott összegeket terhelő személyi jövedelemadó adóelőlegek levonásának elmulasztása miatt, megállapítva, hogy ezzel segítséget nyújtott a II.r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetéséhez.

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság jogi okfejtésével, a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapításával, illetve annak körével, valamint az egyes cselekmények jogi minősítésével kapcsolatosan azonban nem mindenben osztotta az első fokú bíróság álláspontját.

A másodfokú bíróság - szemben az első fokú bíróság ítéletében kifejtettekkel és a II.r. vádlott védőjének érvelésével - egyértelműen bizonyítottanak látta, hogy a vádlottak között megállapodás született arra vonatkozóan, hogy a létrejött szerződést felhasználva az így befolyt összeg után az adófizetést elkerülik.

E körben elfogadta a másodfokú bíróság azt is, hogy a két vádlott között létrejött szerződés nem tekinthető színlelt szerződésnek, amit az APEH felülvéleményező határozatai is egyértelműen megállapítottak, bár ez nem köti a büntetőjogi felelősségről döntő bíróságot.

Ez a szerződéses konstrukció a művész világban megszokott és elfogadott. Önmagában a szerződés - a kétségkívül megállapítható alaki és tartalmi hiányosságai ellenére - sem tekinthető színleltnek, annál is inkább mert e szerződés alapján további szerződések megkötésére, és a II.r. vádlott részéről művészeti tevékenység tényleges kifejtésére is sor került.

Ugyanakkor hangsúlyozza az ítélet, hogy olyan elkövetési körülmények mellett, amikor egyértelműen megállapítható, hogy a cél az adójogszabályok kijátszása folytán szerzett jövedelem eltitkolása, az ennek leplezését szolgáló szerződések polgári jogi szabályok szerinti vizsgálata, értelmezése és ebből a polgári jogi jogviszonyra vonatkozó következtetések levonása szükségtelen, mert ez a cselekmény büntetőjogi megítélésénél torz eredményhez vezetne. (BH.2001/103.)

Semmi akadálya nem volt tehát annak, hogy e szerződés alapján az 5. sz. gazdasági társaság mint kifizető a számlájára átutalt összegek tekintetében eleget tegyen a személyi jövedelemadó, illetve az egészségügyi hozzájárulás tekintetében az előleg levonási kötelezettségének és annak sem volt akadálya, hogy a II.r. vádlott ugyanezen jövedelmek tekintetében eleget tegyen a jövedelem- és adóbevallási kötelezettségének.

Erre a másodfokú bíróság álláspontja szerint kizárólag azért nem került sor, mert a vádlottak megállapodtak abban, hogy ezt a szerződést felhasználva, olyan kifizetési konstrukciót alkalmaznak, amely lehetővé teszi, hogy a II.r. vádlott az e szerződés keretében szerzett és az 5. sz. gazdasági társaság számlájára a művészeti tevékenysége ellenértékeként átutalt jövedelmei után az adófizetési kötelezettségének ne tegyen eleget.

Erre utal elsődlegesen az a tény, hogy az 1997. szeptember 1. napján kötött szerződés szerint az 5. sz. gazdasági társaság nem szerzett kizárólagos képviselői jogosultságot, hiszen azt is kikötötték a szerződésben a vádlottak, hogy az I.r. vádlott a fellépésekről, azok időpontjáról önállóan nem tárgyalhat, csak akkor, ha a II.r. vádlottal ezt megbeszélte vagy ha a II.r. vádlott is jelen van.

Ezért állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a II.r. vádlott a konkrét művészeti tevékenységével kapcsolatosan utóbb kötött szerződések tartalmát pontosan ismerte, azt az I.r. vádlottal mindig meg is beszélte.

Ebből, pedig az következik a másodfokú bíróság szerint, hogy a II.r. vádlott a fellépések helyét, módját, idejét és a fellépésekért, illetve az egyéb művészeti

tevékenységért kikötött díjak összegét nemcsak ismerte, hanem azokat egyenesen és kizárólagosan ő határozta meg.

Tudnia kellett tehát, hogy az általa meghatározott összegből - figyelembe véve a szóbeli megállapodásuk alapján az I.r. vádlottnak járó 10 %-os jutalékot is - mekkora összegre számíthat.

Erre utal az I.r. vádlott nyomozati eljárás során tett azon vallomása, amely szerint az II.r. vádlott többször figyelmeztette őt arra, hogy fizessen már, mert késésben van a számlájára átutalt összeg kifizetésével.

Ugyancsak erre utal a konkrét szerződésekben megállapított díj nagysága is, amely a II.r. vádlott vádbeli időszakban tett rendes adóbevallásaiban szereplő, és a művészeti tevékenységéhez kapcsolódó összegekhez képest is lényegesen nagyobb volt.

Ezért e körben nem fogadta el a másodfokú bíróság a II.r. vádlottnak azt a védekezését, amely szerint a szerződések jelentéktelen összege miatt hitte azt, hogy az átvett pénz már adózott összegű volt.

Az egyes szerződésekben ugyanis gyakran több millió forintos összegek szerepeltek.

A II.r. vádlott tehát tisztában volt a kikötött fellépési díj nagyságával annak ellenére, hogy nem ő írta alá az egyes szerződéseket.

Példaként lehet említeni az 1999. évben kötött megállapodást, amely szerint a 6. sz. gazdasági társaság megrendezésért 10 millió forintot utalt át a MÁV a szerződő félnek.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát elképzelhetetlen, hogy a II.r. vádlott ne tartotta volna számon az ezen szerződések alapján neki járó összegeket, és az is életszerűtlen, hogy e tekintetben abban a téves feltevésben volt, hogy az általa átvett összeg már adózott jövedelem volt.

Az iratok között fellelhető egyes szerződésekben kikötött összegek nagysága alapján ugyanis a személyi jövedelemadó előleg és az egészségügyi hozzájárulás levonása után fennmaradó összeg és a kikötött díj 90%-a között olyan lényeges és szembeötlő különbség van, amelynek észlelését elmulasztani nem lehet.

Ugyancsak a másodfokú bíróság e ténybeli következtetését támasztja alá az a tény is, hogy a II.r. vádlott az önrevíziója során az 58.500.000 Ft-os összeget, mint bruttó összeget jelölte meg.

Ez a kijelentése arra utal, hogy az általa átvett egyes részösszegek a szerződésben kikötött díjak 90%-át jelentették, így nyilvánvalóan tudta azt is, hogy azokból adó, illetve egészségügyi hozzájárulás előleg levonására nem került sor.

Végezetül a fenti ténybeli következtetést támasztja alá az is, hogy a vádlottak, - bár jó ismeretségben álltak egymással -, de kapcsolatuk nem volt baráti, így semmi nem indokolta azt a feltétel nélküli bizalmat, amely a II.r. vádlott részéről a kizárólagosan az ő művészeti tevékenységéhez kapcsolódó jövedelem ellenőrzés nélküli használatát biztosította volna az I.r. vádlott részére.

Mindezek alapján állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a vádlottak - a közöttük létrejött szerződés valós tartalmától függetlenül - megállapodtak abban, hogy az így befolyt összeg után az I.r. vádlott nem tesz eleget a személyi jövedelemadó és az egészségügyi hozzájárulás tekintetében az előleg levonási kötelezettségének, ám ezzel lehetőséget teremt arra is, hogy a II.r. vádlott e jövedelmei után az adófizetést elkerülje.

Ebből következően a másodfokú bíróság nem fogadta el a II.r. vádlott védőjének az önrevízióval, illetve a cselekmény gondatlan elkövetésével kapcsolatos érvelését sem.

Helyesen állapította meg az első fokú bíróság, hogy a II.r. vádlott az Adózás rendjéről szóló 1990. évi XCI. törvény 42-44.§-ai alapján, - még mielőtt vele szemben az APEH az ellenőrzést megkezdte volna - önellenőrzés keretében feltárta, hogy az adóalapját, illetve az adóját nem a jogszabályoknak megfelelően vallotta be, illetve fizette meg.

Hangsúlyozandó azonban, hogy az - elkövetéskor hatályos - Adózás rendjéről szóló és az 1990. évi XCI. törvényben rögzített önellenőrzés és a korábbi bevallás helyesbítésének lehetősége csupán a téves bevallás adóigazgatási következményeinek elhárítását teszi lehetővé.

Abban az esetben, ha az adó és járulékok nem jogszabálynak megfelelő bevallása szándékos magatartásra, vagy az adóhatóság megtévesztésére irányul az adó és járulék összegének csökkentése érdekében, akkor ez a magatartás az adóellenőrzéstől függetlenül büntetőjogi konzekvenciákkal jár.

Az önellenőrzés tehát ebben az esetben a büntetőjogi következmények elhárítására nem alkalmas.

Ez utóbbira a Btk. 310.§ (6) bekezdése szolgálna, amely azonban jelen esetben az eltitkolt adóbevételek összegére figyelemmel nem alkalmazható.

A büntető bíróság ugyanis a büntetőjogi felelősséget érintő lényeges tényeket, a bizonyítékok szabad mérlegelése alapján önállóan állapítja meg.

Így nincs kötve a közigazgatási szervek határozatához, sem a bevétel összegét tekintve, sem pedig a büntetőjogi felelősség megállapítását illetően.

Azt a kérdést tehát, hogy az elkövetők megsértették-e a Btk. 310.§-ában meghatározott fizetési kötelezettséget vagy sem, a büntetőbíróság szakértő igénybevétele mellett maga bírálja el.

Jelen esetben is ez a helyzet.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak tisztában voltak azzal, hogy a megkötött szerződések szerint jövedelmet szereztek, amely jövedelem az I.r. vádlott számláján teljes összegben megjelent, míg a II.r. vádlott az I.r. vádlottól felvett összeget 4 éven át elmulasztotta az adóbevallásában feltüntetni és utána az adókat és járulékokat megfizetni.

Ezekről a jövedelmekről az adóhatóság nem is szerezhette tudomást, hisz az 5. sz. gazdasági társaság, mint kifizető nem tett eleget sem a személyi jövedelemadó sem az egészségügyi hozzájárulás tekintetében az előleg levonási kötelezettségének, és így az egyes adóévek végén a levont adóelőlegekre vonatkozó jelentési kötelezettségének sem.

Helyette a számláján megjelent többletjövedelmet fiktív költség számlák gyártásával igyekezett eltüntetni.

Mivel, pedig a II.r. vádlott sem vallotta be az egyes adóévekre vonatkozóan tett bevallásaiban a felvett összegeket, így az adóhatóság mindaddig nem szerzett tudomást e jövedelmekről, amíg az I.r. vádlottal szemben az adóhatósági eljárás meg nem indult.

A bíróság álláspontja szerint a II.r. vádlott esetében fel sem merülhet a büntethetőségét kizáró tévedés megállapítása, hiszen tudta, hogy adóköteles jövedelmet szerzett, tisztában volt az adóköteles jövedelem nagyságával és azzal is, hogy ezeket a jövedelmeket az adóbevallásaiban éveken át nem tüntette fel.

Az a feltételezése pedig, hogy az 5. sz. gazdasági társaság a részére átadott jövedelmekből a személyi jövedelemadó és az egészségügyi hozzájárulás előleget már levonta, ugyancsak nem mentesítette a II.r. vádlottat az alól a kötelezettsége alól, hogy az előleg levonások megtörténtét és annak összességét ellenőrizze.

Az ezzel kapcsolatos ellenőrzési kötelezettsége az érdemi védekezésének lényegét jelentő feltételezéssel - mely szerint a levonások megtörténtek - nem szűnt meg, annál is inkább, mert nyilvánvalóan tudnia kellett azt is, hogy a személyi jövedelemadó és egészségügyi hozzájárulás előlegek tekintetében az éves bevallás eredményeként esetleg további korrekciós fizetésre is kötelezhető lehet.

A II.r. vádlott 4 éven át nem gondoskodott arról, hogy az 5. sz. gazdasági társaság által a részére átadott jövedelem az adóbevallásában megjelenjen, nem ellenőrizte a jövedelmet terhelő előleg levonásának megtörténtét, és annak összegét sem. Nem szerzett erre vonatkozóan kifizetői igazolást az 5. sz. gazdasági társaságtól és más módon sem gondoskodott arról, hogy kifizetői igazolás hiányában is a jövedelmet a bevallásában feltüntesse, vagy más módon bevallja.

Mindebből egyetlen következtetés vonható le az, hogy a II.r. vádlott az adóbevallási kötelezettségét nem gondatlanságból mulasztotta el, hanem a káros eredménybe - az esetleges adóbevétel csökkenésébe is - belenyugodva a cselekményt eshetőlegesen szándékkal követte el.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az első fokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján részben okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére.

A másodfokú bíróság azonban a lefolytatott bizonyítás alapján részben helyesbítette, részben pedig kiegészítette az ítéleti tényállást és ennek eredményeként a jogi minősítést is megváltoztatta.

A másodfokú bíróság - elfogadva az első fokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a 5. sz. gazdasági társaság kifizetőnek tekintendő - az első fokú bíróság álláspontjától eltérően - azt is megállapította, hogy e minőségéből fakadóan a céget, illetve a céget képviselő az I.r. vádlottat adóelőleg és járulék levonási kötelezettség is terhelte.

A másodfokú bíróság - szemben az első fokú bíróság álláspontjával - elfogadta ugyanis azt a szakértői véleményt, hogy a II.r. vádlott művészeti tevékenységet végzett. Így az ebből származó jövedelme is művészeti tevékenységből származott, ezért ezt a jövedelmet csak személyi jövedelemadó, és egészségügyi hozzájárulás fizetési kötelezettség terhelte.

A kifizetőt - jelen esetben az 5. sz. gazdasági társaságot, illetve az I.r. vádlottat - azonban adó- és járulékelőleg levonási kötelezettség terhelte mind a személyi jövedelemadó, mind pedig az egészségügyi hozzájárulás vonatkozásában.

Ezt a kötelezettségét a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény 46.§-a írta elő.

E törvényi rendelkezés szerint tehát az 5. sz. gazdasági társaságnak, mint kifizetőnek, személyi jövedelemadó nemben 19.880.325.-Ft-ot, míg az egészségügyi hozzájárulás tekintetében 4.398.461.-Ft. előleget kellett volna levonnia.

Tévedett tehát az első fokú bíróság, amikor az I.r. vádlott bűnösségét a tényállás 1. pontjában írt cselekmény tekintetében bűnsegédként elkövetettnek minősítette.

A személyi jövedelemadó és az egészségügyi hozzájárulás tekintetében ugyanis az I.r. vádlottat, mint az 5. sz. gazdasági társaság képviselőjét, önállóan terhelte az előleg levonási és emellett, - az adóév végén - a levont összegekre vonatkozóan az APEH felé jelentésadási kötelezettség is.

Ezért e két adónemben az I. r. vádlott nem bűnsegédként, hanem önálló tettesként követte el az adócsalást.

Az első fokú bíróság a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségét helyesen állapította meg a személyi jövedelemadó bevallásának és megfizetésének elmulasztása miatt.

Ugyanakkor tévedett, amikor az egészségügyi hozzájárulás tekintetében mindhárom adóévre vonatkozóan felmentő rendelkezést hozott, mivel álláspontja szerint az EHO megfizetése az 5. sz. gazdasági társaságot, ezáltal pedig az I.r. vádlottat terhelte.

Az első fokú bíróság figyelmen kívül hagyta ugyanis a személyi jövedelemadóról szóló és a cselekmény elkövetésekor hatályos 1995. évi CXVII. törvény 49.§-ának rendelkezéseit.

E rendelkezések szerint: „a belföldi illetőségű magánszemélynek negyedévenként személyi jövedelemadó adóelőleget kell fizetnie a jövedelme után, ha abból a kifizető, bármely ok miatt, nem vonta le az adóelőleget.”,

Ugyanez a kötelezettség terhelte a fenti törvény alapján a II.r. vádlottat - mint magánszemélyt - az egészségügyi hozzájárulás (EHO) előleg bevallása és megfizetése tekintetében is.

Tehát - a törvényi rendelkezések szerint - a II.r. vádlottnak önálló kötelezettsége volt az egészségügyi hozzájárulás (EHO) megfizetése akkor is, ha a kifizető a törvény szerint előírt előleg levonási kötelezettségének nem tett eleget.

Emiatt tehát helytelen az elsőfokú bíróságnak a tényállás 2. pontjában írt cselekmények tekintetében a 3 rb. adócsalás büntette alóli felmentő rendelkezése a II.r. vádlott vonatkozásában.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az nem nyert bizonyítást az eljárás során, hogy a vádlottak a személyi jövedelemadó és az egészségügyi hozzájárulás (EHO) tekintetében szándékegységben követték el a bűncselekményeket, ezért az adócsalások büntettének önálló tettesei.

Ugyancsak tévesen állapította meg az első fokú bíróság a tényállás 3./ pontjában írt cselekménnyel kapcsolatban, hogy a 4 gazdasági társaság által az 5. sz. gazdasági

társasághoz átutalt - és a II.r. vádlottat illető - összegek után járulékfizetési kötelezettség terhelte az I.r. vádlottat.

A másodfokú bíróság - elfogadva az 1. sz. és 2. sz. szakértő szakvéleményében kifejtetteket - megállapította, hogy ezeket a jövedelmeket nem terhelte sem társadalombiztosítási-, sem egészségbiztosítási-, sem nyugdíjjárulék fizetési kötelezettség.

A szakértői véleményből megállapíthatóan ugyanis a II.r. vádlott nem állt az 5. sz. gazdasági társaság alkalmazásában, nem volt a gazdasági társaságnál biztosított sem, továbbá a végzett tevékenysége művészeti tevékenységnek minősült, ezért nem terhelte az I.r. vádlottat a fenti három járulék levonásának és befizetésének a kötelezettsége sem.

Ezért - mivel ezekre a járulékokra vonatkozóan az ügyészség kizárólag a II.r. vádlottat vádolta - helyesen mentette fel az első fokú bíróság a tényállás 3. pontjában írt cselekménnyel kapcsolatosan a II.r. vádlottat az ellene emelt 3 rb. adócsalás büntette alól.

Megállapítható, hogy az elfogadott új szakértői vélemény megállapításai, valamint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az I. rendű vádlott esetében lényegesen változott a 2001. adóévre vonatkozóan általa be nem fizetett SZJA összege 1.034.163.-Ft-ról, 24.554.000 forintos összegre.

Ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. vádlottnak a tényállás 5. pontjában írt cselekménye nem a Btk. 310.§ (1) (2) bekezdésébe, hanem a Btk. 310.§ (1) és (3) bekezdése szerint minősült.

Összegezve a fentieket, a másodfokú bíróság a vádlottak bűnösségét és a cselekmények jogi minősítését - a Btk. 2. § - ának rendelkezésére figyelemmel a vádlottak számára kedvezőbb elbírálást lehetővé tevő elbíráláskori törvényi rendelkezések alkalmazásával - a következők szerint állapította meg:

Az I.r. vádlott 9 rb., ebből 3 rb. a Btk.310.§ (1), (2) bekezdése szerinti adócsalás büntettét, (tényállás 1., 2.,)

5 rb. a Btk.310.§ (1) (3) bekezdés szerinti adócsalás büntettét, (tényállás 1.,2.és 5. pontok)

1 rb. a Btk.310.§ (1), (4) bekezdés (Btk.12.§ (2) bekezdés) szerinti folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettét követte el. (tényállás 4. pont)

A II.r. vádlott 7 rb., ebből 4 rb a Btk.310.§ (1), (3) bekezdése szerinti adócsalás büntettét, (tényállás 1. és 2. pontok) és

3 rb. a Btk.310.§ (1), (2) bekezdés szerinti adócsalás büntettét követte el. (tényállás 1. és 2. pontok)

Ugyanakkor a II.r. vádlottat 3 rb., ebből 2 rb. a Btk.310.§ (1), (2) bekezdése szerinti adócsalás büntette (tényállás 3. pont) és

1 rb. a Btk.310.§ (1), (3) bekezdése szerinti adócsalás büntette (tényállás 3. pont) miatt emelt vád alól tekinti felmentettnek.

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság közbizalom elleni cselekmények tekintetében, minkét vádlott vonatkozásában alkalmazott felmentő rendelkezéseivel kapcsolatban a következőket hangsúlyozza:

Az I.r. és a II. rendű vádlott esetében a magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult eljárásokat megszüntető rendelkezések törvényesek ugyan, de nem az elsőbírői indokok alapján.

Az elsőfokú bíróság szerint ugyanis ezek a cselekmények elévültek.

A másodfokú bíróság azonban nem osztotta ezt az álláspontot, hanem az ügyészi indítvánnyal értett egyet az elévülés szabályai tekintetében.

A következőkes bírői gyakorlat szerint ugyanis a Btk. 35.§ (1) bekezdése alapján az elévülést minden olyan érdemi eljárási cselekmény félbeszakítja, amely az ügy előbbre vitelét szolgálja. (BH 1996/567, 2005/163, Legfelsőbb Bíróság Bfv.I.399/2005/7. szám)

A BH 2007/363. számú eseti döntésben kifejtettek szerint ugyanis az elévülés félbeszakadása tekintetében nem bír jelentőséggel, hogy ki ellen rendelték el a nyomozást akkor, ha a nyomozóhatóság olyan eljárási cselekményeket végez, amelyek az ügy előbbre vitelét célozzák, és a ténybeli alapjuk azonos a vád tárgyává tett cselekmények ténybeli alapjával.

Hasonlóképpen értékelendő az is, ha az elvégzett nyomozati cselekmény a későbbi terhelt ellen irányul annak érdekében, hogy a vád tárgyává tett cselekmény előidézésében játszott szerepét tisztázza.

Ennek előrebocsátása után megállapítható, hogy az APEH Kelet-Pesti Igazgatósága 2002. év december hó 12. napján tett feljelentést az I.r. vádlott ellen adócsalás büntette miatt. A feljelentésben, illetve a feljelentéshez csatolt jegyzőkönyvekben már felmerült a II.r. vádlott neve is, mint olyan személyé, akivel az I.r. vádlott megállapodott a fiktív számlázásban.

A feljelentés alapján 2003. év január 24. napján került sor a nyomozás elrendelésére az I.r. vádlottal szemben, míg a II.r. vádlott első gyanúsított kihallgatására 2004. április hó 24. napján került sor.

Az iratokból megállapíthatóan azonban eddig az időpontig több olyan eljárási cselekmény foganatosítása megtörtént, amely az ügy előbbre vitelét, illetve a II.r. vádlottnak a történetekben játszott szerepének tisztázását is célozta.

Ilyen eljárási cselekménynek kell tekinteni az 5. sz. gazdasági társaság székhelyén tartott házkutatásokat, az itt végzett lefoglalásokat, a tanúkihallgatásokat, a szakértő kirendelésére vonatkozó intézkedést is.

Megállapítható, hogy a II.r. vádlott tekintetében a magánokirat-hamisítás vétségei vonatkozásában az elévülés kezdő napjainak az adóbevallás benyújtásának időpontját kell tekinteni, amely időpontok 1999. március 12.napja, 2000. év március 10.napja, 2001. év március 20. napja és 2002. év február 26. napja voltak.

Állítható, hogy a felsorolt nyomozati cselekmények nemcsak az I.r., hanem a II.r. vádlott tekintetében is félbeszakították az elévülést, így az első fokú bíróság tévesen szüntette meg mind az I.r., mind pedig a II.r. vádlottal szemben a magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult eljárásokat elévülés címén.

A másodfokú bíróság megítélése szerint azonban ezeknek a megszüntető rendelkezéseknek az ügyészi fellebbezés szerinti megváltoztatása, és a vádlottak bűnösségének a magánokirat-hamisítás vétségeiben történő megállapítása szükségtelen, mivel e cselekmények társadalomra veszélyessége elenyészően csekély a sokkal súlyosabb megítélésű pénzügyi bűncselekmények mellett.

Ezeknek a **közbizalom elleni bűncselekményeknek** az elbírálása a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem hatna ki a kiszabandó büntetés nemére, illetve mértékére sem, ezért az **e cselekmények miatt indult eljárásokat - más jogi indokra hivatkozva - a Be 332.§ (2) bekezdése alapján, mind az I.r vádlottal, mind pedig a II.r. vádlottal szemben megszüntette.**

A büntetés kiszabása körében a másodfokú bíróság - az elsőfokú bírósággal egyetértve - mindkét vádlott javára értékelte enyhítő körülményként az életkorukat, a büntetlen előéletüket, a megromlott egészségi állapotukat és azt a tényt, hogy igen hosszú ideig álltak büntetőeljárás hatálya alatt.

További igen nyomatékos enyhítő körülményként vette figyelembe - különösen az I.r. vádlott vonatkozásában - azt a tényt, hogy az adófizetési kötelezettségüknek utólag eleget tettek.

Értékelte e körben a másodfokú bíróság az I.r. vádlott vonatkozásában azt is, hogy a cselekmény elkövetése miatt teljes vagyonát, és az egzisztenciáját is elveszítette.

Ugyanakkor mellőzte a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények sorából az I. rendű vádlott esetén a bűnsegédi elkövetést.

Az ítélőtábla súlyosító körülményként vette figyelembe mindkét vádlott terhére a többszörös halmazatot, és a hosszú ideig tartó elkövetést.

A vádlottak cselekvőségét értékelve, pedig a II.r. vádlott terhére vette figyelembe a cselekményben betöltött szerepét.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az első fokú bíróság a vádlottakkal szemben szabadságvesztés büntetést szabott ki, ugyanakkor a büntetés mértékének meghatározásakor alkalmazta a Btk. 87.§ (2) bekezdés c./ (I.r. vádlott) és d./ (II.r. vádlott) pontjait.

Az enyhítő szakasszal kiszabott büntetést azonban a másodfokú bíróság az I.r. vádlott vonatkozásában még így is súlyosnak találta.

Az I.r. vádlott javára szóló enyhítő körülmények, - ezen belül is a cselekményben betöltött szerepe, az a tény, hogy a cselekményt követően vagyonát és teljes egzisztenciáját is elveszítette -, a másodfokú bíróság álláspontja szerint indokoltá tette, hogy vele szemben a kiszabott szabadságvesztés mértékét a bíróság enyhítse.

A II. r vádlott esetében azonban nem látott lehetőséget a büntetés mértékének csökkentésére.

Nem hagyható figyelmen kívül ugyanis, hogy az esetében a bűnösségi kör bővült, hiszen további 3 rb. adócsalás büntetében is megállapította a bíróság a bűnösségét.

Erre figyelemmel a vele szemben kiszabott büntetést, mind annak mértéke, mind pedig a felfüggesztés próbaideje tekintetében helybenhagyta.

Ugyancsak egyetértett az első fokú bíróság által alkalmazott pénzmellékbüntetéssel és annak mértékével is. Észlelte ugyanakkor, hogy az első fokú bíróság elmulasztotta feltüntetni a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatási összeget, ezért azt a Btk. 64.§ (2) bekezdésében írtak szerint pótolta.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az első fokú bíróság rendelkezései az egyéb járulékos kérdésekben törvényesek voltak.

Mindezek alapján - összességében - a másodfokú bíróság a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a Fejér Megyei Bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében részben megváltoztatta, míg az első fokú bíróság egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélőtábla az ítéleti tényállás 2. pontjában írt cselekmény vonatkozásában - az első fokú bíróságtól eltérő jogi álláspontja alapján - az első

fokú bíróság felmentő rendelkezését megváltoztatta és a II.r. vádlott bűnösségét további 3 rb. adócsalás büntetében is megállapította.

Ezzel kapcsolatban az ítélet a Be. 352.§ (1) bekezdés b./ pontjában írtakra figyelemmel a következőket hangsúlyozza:

A Fővárosi Főügyészség a KÜÖ. 11 405/2003/13 számú vádiratában az I.r. vádlottat, mint bűnsegédet, a II.r. vádlottat pedig mint tettest vádolta a vádirat I/2. pontjában írt tényállás alapján az 1999.-2001. évekre vonatkozó egészségügyi hozzájárulás megfizetésének elmulasztásával.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 2. pontjában írt tényállásában azt állapította meg, hogy az I.r. vádlott, mint az 5. sz. gazdasági társaság tulajdonosa és ügyintézésre jogosított képviselője, mint kifizető, nem tett eleget az egészségügyi hozzájárulás bejelentési, járulék levonási, valamint befizetési kötelezettségének a 4 gazdasági társaság felé kiállított számlák alapján befolyt összegek után az 1999., a 2000. és a 2001. adóévekben .

Az első fokú bíróság ítéletének tényállása a II.r. vádlottal kapcsolatosan semmiféle ténymegállapítást nem tartalmaz, mindössze azt állapítja meg, hogy az 5. sz. gazdasági társaságnál megkezdett adó ellenőrzést követően, - 2004.év április hó 28-án - a II.r. vádlott önellenőrzés keretében 4.398.461. Ft egészségügyi hozzájárulást vallott be és fizetett meg, ennyivel az adóhiányt részben megtérítette.

Az első fokú bíróság ítéletének indokolásában, (16. és 17. oldal) kifejtettek szerint az „egészségügyi hozzájárulás megfizetésének kötelezettsége az I.r. vádlottat terhelte azon jövedelmek után, amelyeket ő az egyéni cég számlájáról felvéve átadott a II.r. vádlottnak."

Az első fokú bíróság álláspontja szerint „a II.r. vádlott által az I.r. vádlottól felvett jövedelmek nem olyan jövedelmek, amelyek után neki, mint magánszemélynek az 1998. évi LXVI. Törvény szerint egészségügyi hozzájárulást kellene fizetnie. E jövedelmek eltitkolásával tehát a II.r. vádlott az adóbevételt egészségügyi hozzájárulás járulék nemből nem csökkentette, az az I.r. vádlott magatartásának eredménye."

Az első fokú ítéletből megállapíthatóan az első fokú bíróság ezt a megállapítást a vonatkozó jogszabály értelmezése mellett - döntően a 4. sz. könyvszakértő szakvéleményében írt és tárgyalási meghallgatásakor is megerősített álláspontjára alapozta.

A másodfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás, a vonatkozó jogszabály értelmezése és a másodfokú eljárásba bevont igazságügyi könyvszakértők véleménye alapján - nem vitatva az elsőfokú ítéleti tényállás 2. pontjában írtakat - szükségesnek tartotta a tényállás kiegészítését is.

Így megállapította, hogy az 5. sz. gazdasági társaságot mint kifizetőt, kifizetői igazolásadási kötelezettség, továbbá az adóév végén a levont egészségügyi hozzájárulás mértékéről igazolásadási kötelezettség is terhelte az APEH felé.

Másrészt megállapította azt is, hogy abban az esetben, ha a kifizető a járulék bevallási, befizetési és bejelentési kötelezettségének nem tesz eleget, akkor a II.r. vádlottnak, mint adóalanynak kell ezt a kötelezettséget teljesítenie, és az egészségügyi hozzájárulást megfizetnie.

Kétségtelen, hogy a másodfokú bíróság formálisan részben eltérő rendelkezést hozott, amikor az első fokú bíróság ítéletének a tényállás 2. pontjával kapcsolatosan hozott felmentő rendelkezéseit megváltoztatta és a II.r. vádlott bűnösségét az eredeti váddal egyezően megállapította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban a II.r. vádlott bűnösségének kérdésében tartalmilag eltérő döntés nem született.

Az első fokú bíróság ugyanis lényegében a váddal egyező tényállást állapított meg az egészségügyi hozzájárulás fizetési kötelezettsége, annak mértéke, és a fizetés elmulasztása tekintetében.

Ugyanakkor a cselekménysor értékelése során a vádtól részben eltérően értékelte a vádlottak cselekvőségét az egészségügyi hozzájárulás alapját képező összeg bevallása és a fizetendő járulék megfizetésének kötelezettsége tekintetében.

Ez az eltérés egyrészt a vonatkozó jogszabály értelmezésének vádtól eltérő különbségéből, másrészt a vádlottak cselekvőségének ehhez kapcsolódó eltérő jogi értékeléséből fakadt.

Ezek alapján felmentette ugyan a II.r. vádlottat a tényállás 2. pontjában írt cselekmény miatt emelt vád alól, ugyanakkor, megállapította, hogy a 2. tényállási pontban írt magatartás megvalósítja a Btk. 310.§ (1) bekezdésében írt adócsalás bűntettét, azonban annak elkövetője - a vádtól eltérő jogszabály értelmezés és az ehhez kapcsolódó jogi értékelés eredményeként - kizárólag az I.r. vádlott volt.

Leszögezhető tehát, hogy az első fokú bíróság a tényállás 2. pontjában írt cselekménnyel kapcsolatosan a bűncselekmény elkövetését és az I.r. vádlott bűnösségét is megállapította, vagyis nem jutott olyan álláspontra, hogy a 2. tényállási pontban írt magatartás egyáltalán nem képez bűncselekményt, és nem meríti ki a Btk. 310.§-ában írt adócsalás törvényi tényállását.

Mindezekén túlmenően azt is megállapította a másodfokú bíróság, hogy a tényállás 2. pontjában írtak ellentétesek az első fokú bíróság ítéletének 6. oldal 4. bekezdésében írtakkal is.

E bekezdés ugyanis a következőket tartalmazza:

„ Az összegek után sem az 5. sz. gazdasági társaság, sem a II.r. vádlott nem adózott: ezeket a jövedelmeket az éves bevallásaikban egyik vádlott sem szerepeltette. Nem került befizetésre e jövedelmek után Tb járulék, illetve az egészségügyi hozzájárulás sem."

Megállapítható tehát, hogy a 2. tényállási pont tekintetében a II.r. vádlottra vonatkozóan meghozott felmentő rendelkezés ellentmond az ítélet 6. oldalán írt ténymegállapításnak, amely ellentmondást az első fokú bíróság az ítéletében nem oldotta fel.

Az ellentmondás nyilvánvalóan a vonatkozó jogszabály helytelen jogértelmezéséből, - az egészségügyi hozzájárulás tekintetében a bevallási és fizetési kötelezettsége címzettjének téves értelmezéséből - fakadt.

A másodfokú bíróság az ítélet 2. pontjában írtak kiegészítésére és e cselekményekben a II.r. vádlott bűnösségének megállapítására - az ítélet 6. oldalán szereplő ténymegállapítást is figyelembe véve - az idevonatkozó jogszabály, elsőfokú bíróságtól eltérő jogi értelmezése alapján látott lehetőséget.

Hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy az első fokú ítéleti tényállás szerint a két vádlott az egymással kötött szerződése alapján szerzett jövedelem bevallásának és a személyi jövedelemadó befizetésének elmulasztása miatt, és annak következtében nem fizette meg az egészségügyi hozzájárulást sem, hiszen az egészségügyi hozzájárulás bevallásának és mértékének is a személyi jövedelemadó alapot képező jövedelem az alapja, szorosan ahhoz kapcsolódik, e körben pedig mindkét vádlott tekintetében bűnösséget megállapító rendelkezés született.

Így tehát az a körülmény, hogy a 2./ pontban írt tényállásban a II.r. vádlott neve nem szerepel, csupán helytelen jogértelmezés eredményének tekintendő, és ellentétes is az ítélet 6. oldal 4. bekezdésében megállapított tényekkel.

Azonban - mintahogyan ezt a Legfelsőbb Bíróság Bhar.I.707/2007/14. számú határozatában kifejtette - a lényegében azonos tényállásra figyelemmel, az állapítható meg, hogy az első és a másodfokú bíróság ellentétes álláspontja csak eltérő jogi értékelésen alapul, így nem alapozza meg a harmadfokú eljárás lefolytatását.

Ezért a másodfokú bíróság a harmadfokú eljárás lehetőségét kizárta

B u d a p e s t 2009. év június hó 17. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság B.313/2005/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.224/2008/42. ítélete folytán 2009.év június hó 17. napján mindkét vádlottal szemben jogerőre emelkedett és szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

B u d a p e s t 2009. év június hó 17. napján

Dr. Czine Ágnes sk
a tanács elnöke